

en ganske anden Egenkab, naar han kommer der igen som Kaptein eller Oberst. — Jeg kommer nu til Dannelsen af Hærens Nummer, og her har jeg hørt Lovprisninger over Lovforslaget, og jeg for- tænker ikke de ærede Medlemmer deri. Man siger, at Forslaget er lige langt fra en staaende Hær og fra en Folkbevæbning, og at det er paa dette Grund- lag, at vi bør udoivlle os videre. Men nu er Spørgsmaalet: videre kan her ikke være, ligesom det maa gaa til den ene eller den anden Side; er det da mod den staaende Hær, vi bør gaa, eller er det mod Folkbevæbningstanken? Lovforslaget hværes i høi Grad bekræftende paa det første Spørgsmaal, og jeg forstaaer meget godt, at Mænd, der have den samme Betragtning som det ærede Medlem for Færøerne (Bærentzen) og det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds, ere særdeles tilfredse med Forslaget i dette Punkt. Det samme vil indtræffe for alle Andre i specielle Sager, naar man behandler deres egne Sager paa en gunstig Maade. Naar man f. Ex. spurgte en Rektor i en Latinskole, om han hellere vilde have 10 end 5 Lærere, vilde han naturligvis svare hellere 10. Men det er altsaa det, der nærmere maa under søges, hvorvidt Forsøgelsen virkelig er begunnet, og om de ærede Sagkyndige, der i Over- rigt kunne være udmærkede Mænd, ikke ere noget tilbøiede i deres Betragtning, fordi de staa Spørgs- maalet saa nær, og om ikke Andre kunde have Lov til at se Sagen noget anderledes. Der for- langtes her — det findes i Tilleg A, Sp. 2439 — ikke mindre end 11 Alt 609 pensionsberettigede Embedsmænd mere, end vi hidtil have haft. Vi have for Tiden tror jeg 9 a 10,000 Embeds- og Bestillingsmænd i vort lille Land — det skal være et meget roligt og stikkelig Følkesæd det danske, men meget vanskeligt at regjere, og deraf kommer det, at vi have saa Mange dertil — men det er dog en meget stærk Tilvæxt at faae paa een Gang 609 nye Embedsmænd. Nu kan jeg nok forstaa, at de, der sige: Skal Hæren vie noget, saa skal den være en staaende Hær, maa finde, at dette er prisfeligt, hvorimod de, der mene, at efter- haanden som Folket opdrages til ret at forstaa ogsaa Vigtigheden af denne Gjærning, og ville lægge deres Kræfter med dertil, baade som Menige og som Befalingsmænd, maa antage, at Fremskridtet maa være modsat Retning, saa at de ikke kunde ønske en eneste af de 609 faste Embedsmænd, men tværtimod de hidtilværende en Del mere indskrænkede og erstattede af frivillige, midlertidige ligesaa brugbare Kræfter. Jeg hylber nærmest den sidste Betragtning; det forekommer mig, at, naagtet der er mange slaaende Bemærk- ninger i Motiverne til Loven, saa maa dog den Slutning, der angaaende dette Spørgsmaal er fremfat, siges at halte noget. Den meget ærede Minister siger nemlig i Motiverne, at det har viist sig, at den lange Vej til Uddannelse af Reserve- officerer, Reservebefalingsmænd holder Folk til-

bage, og at man derfor ikke har kunnet faae opfyldt det Haab, man havde med Hensyn til den nu- værende Hær; nu vil han tværtimod foreslaae en Forandring, som skulde tilskynde Folk til at komme indse og hurtigere og villigere komme med som Reservebefalingsmænd; men dette — sluttes der — nødvendiggjør flere faste Befalingsmænd. Det forekommer mig, at netop dette snarere vilde have den naturlige Følge, at man indskrænkede Antallet af de faste Befalingsmænd. Jeg skal ikke gaa ind paa de specielle Punkter, men med Hensyn til hele den Hovedbetragtning, den ærede Minister gjør gjældende i Motiverne med Hensyn til Under- visningsanstalterne, er jeg fuldstændig enig med Ministeren i, at det Erfaring som ogsaa de, der have staaet udenfor, have kunnet tilægne sig, om Brugeligheden af de Instituter, man i 1867 la- vede, forudsætter Nødvendigheden af, at der nu gjøres en Forandring deri, og at denne Foran- dring ogsaa maa gaa i den af Ministeren antydede Retning i Hovedtrækkene. Det foreslaas, at den menige Mand strax kan uddannes til Korporal ved Slutningen af hans Tjenestetid — eller, jeg hører, til maaste noget før — og at han efter 5—6 Maaneders Forløb kan udnævnes til Sekondlieutenant. Der staaer, at han skal udnævnes til Officersaspirant, men jeg synes, det er en mærkværdig Stilling at lade en Mand hele sit Liv igjennem vedblive at aspirere til Noget, thi det er ikke hans Stilling, og det kan muligens genere mangan hæderlig Mand i en Alder af 40—50—60 Aar at vedblive at være Officersaspirant. (Rofod: Ministeraspirant!). Sa, der gives mange forskjellige Aspiranter, der gives ogsaa, som det ærede Medlem siger, Ministeraspiranter, baade skjulte og aabenbare, men det er ganske vist, at det maa være en ubehagelig Stilling for Folk at gaa og aspirere til Noget, som de aldrig blive, om det saa blot er til Sekondlieutenant. Selv om de skulde være udsatte for at blive affatte igen, maatte de efter min Opfattelse hellere blive udnævnte til Sekondlieutenanter, thi det veed man dog hvad er. Men jeg siger altsaa, naar vi kunne faae Korporaler strax ved Uddannelsen efter de 6 Maanedes og faae Sekondlieutenanter efter andre 6 Maanedes Forløb — paa hvilken Maade det skal ske, kommer vi nærmere til at tale om — saa skulle vi gaa ind derpaa, selv om man skulde sætte visse forbedrede Bilkar. Jeg nærer det Haab, at netop disse nødvendige Forandringer ville drage de gode Kræfter blandt Rekruterne frem til saadanne Stillinger og ville være i Stand til ikke blot at erstatte de Mangler, der nu ere i Befalingsmændenes Rækker, men ogsaa at udfylde mangan Ens Plads, som nu kaldes fast ansat. Dette er altsaa et Hovedpunkt, hvor jeg tror, at Lovforslaget maa komme til at omdannes. Naar vi imidlertid omtale Undervisningsanstalterne, da kan jeg ikke negte, at det har forundret mig, at Midlertidigheden af